

(50)

Diumenge, 21-1-40

Neneta meva: Una setmana ja que estic aquí i encara no he rebut res teu. No m'estranya, però, ja que el temps és just i segur dinen, molts dies ni arriba ni sent corren i segur que les meves dues cartetes hauran vingut a tu amb retard, no? Altrament estic segur que ja hauria rebut les lletres que bona falta em fan, particularment a l'escriure.

(L'altre dia ja et donava un xic d'idea de com estem. El campament on vivim van acondicionant-lo poc a poc i segur que dintre unes setmanes estarem ja molt millor. Ara tard arribem aquí i ni escriure podem ja que en un barracó hi vivim tots a munts i en lliters com les dels vaixells i no et dic res del "trajin" que s'arma per a repartir el menjar. Menys mal que aquí hi fem poc la vida i quan retornem, sempre prop de les sis de la tarda a presotes roques i una hora més tard ja totllorn dorm com un beneït. S'arriva no poc cansat. Sortim d'aquí a les 6 i mitja i caminem uns sis quilòmetres. Després de traginar llenya a les 12 dinar vora els focs i a la una tornem-hi que no ha estat res fins a les 4 i mitja que retornem al campament. Aquests dies han estat cruds pel gran fred que fa. Avui hem tingut festa i no ens en to

carà fins d'ací tres diumenges. Què et sembla, veneta melva?
Joestic he, i crec que aquesta vida (tan diatricalment grossada
a la que he portat sempre) m'enfortirà abans que en faci
decaure. Crec que tot això ja t'ho deia en la meua anterior
feta ben depressotes. Però penso en tu tots les hores del dia
però no podria dedicar-te tants moments escrivint-te, ja
que no tenim condicions ni temps i al treball no podrien
escriure ni que ho permetessin.

Recordes, Maria del meu cor, la data de demà?
Segun que sí. Un any ja de la nostra separació. Quin
any!! Ah! Menys mal que sembla que vulgui sorrir
el sol de la nostra ditxa. Jo ja he escrit a la Pepita i
li dic que activi la cosa de sortida. Si ella pot, pensa
que es donarà manya. Tu segun t'hi hauràs fet també una
ratlla en aquest sentit. Veritat? Omb tot, malgrat t'hi
qui tota la confiança en la sortida del sucre, no deixis
de fer quelcom per si t'hi ha encara quelcom a fer per la
de pagès. Ves a saber, si per la millor que és la primera
poden sorgir d'un moment a l'altre dificultats i
que passaria cas que no pogués ésser? Si la bona
Mme pot parlar amb Mr. Azor, he amb Malauville
que precisi el nom del pagès i noble i faci prop d'ell
alguna gestió per si pot portar-me allí.

una cosa: i és que d'ençà que et conec no deixo
mai la rialla. Soc l'home de la rialla eterna, quan
els gegants (com dic jo) defalleixen. Jo n'estic
més que segur, que abans de conèixer-te, abans que
no tenia el teu record era un home més aviat
trist, si ben trist. Avui tot el contrari. Tot, m'apre-
cien perquè indirectament tenes vergonya dels
seus defalliments i fan comparacions amb mi. To-
ja tinc batejades totes les coses. Dormim en un ga-
lliner de gall. Vens com la gent s'enfila cap a
les lliteres, altes i em dona un gran riure... Si
neneta meua, Maria del meu cor, tu has estat i ets
i seràs la meua il·lusió del riure. Visc per tu. Sense
tu jo crec que si hi ha providència faria bé aquesta on
seleccionar-me i retirar-me de la circulació. Avui no
cauall, que vull viure per a saborejar de bell nou
tot el teu amor:--

~~Wally~~, Guy, quantes coses et dic, no? i mira
que se'm tanquen els ulls. Vine cansat del tre-
ball com un ruquet, però l'endemà després d'una
nit en un sóy ja estic eixerubit. Més, la feina
no mata. Els xicots m'aprecien prou i no volen
que toqui res. (Queds el foc, saps? però amb tot

arribo cansat i és que no seus apenes. Tot el dia ple-
gant ranxets i pinxes. Després són tres hores de canvi
entre anar i tornar.. però estiguis ben tranquil·la. Es-
tic bé, fort com el roure. Jo estic segur que em prova.
Ens regessis al retornar formats sempre, cantant
arribo sempre afònic i em dic demà no cantare tant
però...

Què em demanes? L'amic Agulló té la mateixa
adrega meua. Mir idem. idem. No ben igual. L'Algu-
lló. 3^è section. Mir la C^è. Ho dius a la Caualy i a Mme.
Constant, encara que crec si feu unes ratlles ell i segur
que ja no l'ignora. ara.

D'acord, mocorreta meua, Si la tia vol venir amb
nosaltres que vingui. Com que has carregat amb una
cunyada, ara vols una tia. Ja et dic jo!! Ara que
ella té molt treball ací i no podrà deixar-lo. Ja
ho veuràs. Si, Mir sortirà també, més tard que nosal-
tres. Què més? No necessites res. Guarda els dinerets
Bona falta potser ens faràs quan m'alliberis. Dues
que cobrarem. Jo pato treballats un munt de dies.
A la Mme. els meus records. Millor serà uns mots
el dia de la sortida. D'acord?

Be, fills diu meuge. Si tenim festa t'escriviré ben llarga-
ment, sinó... mes noquet però ja saps que escrivint
o sense arribar ben tes sempre, sempre. Pepe

No dormim ja que prou experiència hi ha.
No et parlo de la cosa de la Normal que sembla ha-
gi fracassat ja. Amb tot caldria precisar i de boca de
Mr. el Director quins dificultats hi han hagut, quan sem-
blava que era cosa ja feta una vegada demanarem
els informes meus.

Com et dic, neneta del meu cor, no he perdut
pas l'esperança però tenc que d'un moment o l'altre
fracasi la cosa per a sortir al sucre i cal mirar d'en-
degar quelcom del vell per si és possible recucitar-ho i
amb més èxit. Tu et dic, Maria meua, fa molt temps
que el problema primordial es aconseguir sortir que des-
prés, les coses, s'arrangien amb més facilitats. Joestic
segue que estàs ben d'acord amb mi amb les meves
apreciacions.

Et deia que m'enviessis el xubasquero
aquell i un para-muntanyes així com els pantalons.
Si no has fet el paquet, adjunta-li un tub d'aspirina,
ja que es una cosa que feia molt temps volia demanar-te
i no hi pensava mai. No és que el necessiti però si
mai vols éssar sra he i aï en donen però en pols i
jo no calc amb l'efecte com les de pastilla.

I bé, neneta meua, estic cansat d'escriure

les lletres sem amunteguen.

Pensa que aï hi tens a la terra vida que sospira sempre per retrobar-te. Ah! Quin record més dolç tinc encara recordant la terra carona, amb aquella torreta, allà a la gare de Pau. C'èstima que ignorem sin que el tres, devia estar allí tanta estona parat. Hauriem pogut fer petar la nostra xerra de ta be, Margarent, veritat? En fi, ja estic content, solament de veure't i haver-te pogut fer aquells petonets, preludi de altre, millars que t'eu guardo.

Escriu-me, neneta, ja entre setmana ja miraré d'omplir-te una postal per tal que puguis rebre alguns mots meus sovintet. Jo si que ve't faries els dies llargs si només t'escrivís cada diumenge, veritat, neneta, meua?

Jo espero ja amb una febre la teua carta!! Vindrà segurament demà. La meua és la tirava el diumenge passat i ja són dies.

Ah! Quantes vegades la llegiré all' al treball!!

Saluda a Mme i a la bona senyora que t'a companya, així com a Coustar, i J^z, el meu record.

I per a tu, neneta meua, uns petons i abraçades del sempre teu

Pepe